

Sygn. akt III CSK 209/16

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa T. L.

przeciwko M. L.

o zobowiązanie do przeniesienia własności, ewentualnie o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 15 marca 2017 r.,

na skutek wniosku pełnomocnika powódki o uzupełnienie postanowienia,

oddala wniosek.

UZASADNIENIE

Radca prawny M. P. wniosła o uzupełnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2006 r., sygn. akt III CSK 209/16 odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej powódki do rozpoznania w zakresie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu. Podniosła, że jako pełnomocnik powódki z urzędu sporządziła i wniosła w imieniu powódki skargę kasacyjną, w której wniosła o koszty zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Pomimo wniosku Sąd o nich nie orzekł. Oświadczyła ponadto, że koszty nie zostały zapłacone w jakiegokolwiek części. Wezwana do sprecyzowania wniosku wyjaśniła, że żądanie obejmuje zasądzenie tych kosztów od Skarbu Państwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o uzupełnienie postanowienia Sądu Najwyższego, wniesiony w terminie przewidzianym w art. 351 § 1 w zw. z art. 361, 391 § 1 i 398²¹ k.p.c., dotyczy zasądzenia od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez pełnomocnika powódki z urzędu. Skarga kasacyjna zawierała wniosek o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu za I i II instancję oraz kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Według jednolitego stanowiska Sądu Najwyższego (por. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 1991 r., III CZP 22/91, OSNCP 1992, nr 2, poz. 18, z dnia 20 maja 2011 r., III CZP 14/11, OSNC 2012, nr 1, poz. 2 oraz z dnia 8 marca 2012 r., III CZP 2/12, OSNC 2012, nr 10, poz. 115), koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez pełnomocnika z urzędu ponoszone przez Skarb Państwa nie są kosztami sądowymi w rozumieniu ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 623) i dlatego nie stanowią składnika kosztów procesu w rozumieniu art. 98 i nast. k.p.c. Obowiązek ponoszenia tych kosztów przez Skarb Państwa ma charakter subsydiarny, co wynika odpowiednio z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 29 maja 1982 r. - Prawo o advokaturze (jedn. tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 1999) oraz art. 22³ ust. 1

ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 233 ze zm.). Zasady ponoszenia tych kosztów są określone szczegółowo w przepisach wykonawczych, w tym w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2015 r., poz. 1805), które miało zastosowanie w sprawie. Z treści § 3 tego rozporządzenia wynika, że warunkiem ponoszenia tych kosztów przez Skarb Państwa jest złożenie przez pełnomocnika wniosku o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, który powinien zawierać oświadczenie, że opłata nie została zapłacona w całości lub w części. W chwili wydania postanowienia, o którego uzupełnienie wniósł pełnomocnik powódki, wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej od Skarbu Państwa nie był złożony, gdyż za taki nie może być uznany zawarty w skardze kasacyjnej wniosek o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Z tych względów wniosek o uzupełnienie postanowienia Sądu Najwyższego podlegał jako niezasadny oddaleniu, gdyż w chwili wydania tego orzeczenia nie było zgłoszone żądanie o przyznanie od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej na rzecz pełnomocnika powódki za pomoc prawną udzieloną powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

aw

jw